

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 18. juni 2010.

Forældrene viser vejen for velfærdsbevægelsen

Så er de der igen. Over hele landet demonstrerer og protesterer vrede forældre mod nedskæringer på daginstitutionerne. Som det foreløbig eneste sted i landet strejkede og demonstrerede over 1000 pædagoger og pædagogmedhjælpere i Roskilde en dag i denne uge.

I en del kommuner er budgetterne for 2010 blevet genåbnet og protesterne gælder derfor besparelser, der skal gennemføres her og nu. Andre steder er det starten på efterårets budgetforhandlinger, der som følge af kommunernes aftale med regeringen betyder nedskæringer - i særdeleshed på børneområdet.

Når kommunerne skal spare, så rammer det børneområdet hårdt, bl.a. fordi der ikke er lovbundne minimumskrav på området. Skolerne har minimumstimetal og maksimum på klassekvotienter (om end de er henholdsvis alt for lave og alt for høje). En stor del af ydelserne på social- og ældreområdet er på samme vis reguleret af lovbestemte minimumsstandarder. Men institutionsområdet har ikke den nedre grænse. Så når kommunerne skal spare igen-igen, er der efterhånden kun et sted at tage pengene: på børneområdet. Børneområdet er over en årrække forvandlet til nedskæringsaffald fra VK-regeringens minimalstatsstrategi, hvor det offentlige gradvist udsultes.

En anden grund til at det er populært for kommunalpolitikere at spare på børneområdet er, at de samfundsmæssige konsekvenser først viser sig efter flere år. Konsekvenserne viser sig, når flere og flere børn har brug for specialundervisning i skolen, støtteforanstaltninger eller lignende, fordi de ikke i tide fik den sociale støtte, den sprogstimulering, den omsorg og voksenkontakt, som en god normering kan sikre.

De økonomiske og de menneskelige konsekvenser af nedskæringer i daginstitutionerne viser sig på den måde langt at overgå den umiddelbare nedskæringsgevinst.

Her og nu er det kun børnene og deres forældre der mærker konsekvenserne af nedskæringerne:

- mindre tid til det enkelte barn,
- færre ture ud af huset,
- skjult brugerbetaling i form af afskaffelse af bleer, frugt mm.
- stigning i den åbenlyse brugerbetaling i form af egenbetalt middagsmad, takststigninger mv.

Men flere og flere forældre og ansatte reagerer. Ikke på den nemme måde, ved at oprette private daginstitutioner eller lave støtteforeninger, der indsamler penge til at dække bleer, frugt, legetøj og ture. Men ved at samle sig og lave underskriftsindsamlinger, protestmøder og demonstrationer med krav om at besparelserne trækkes tilbage.

Siden 2007 har en forældrebevægelse – særligt med vægt i København – udviklet sig gennem flere kampe om de urimelige nedskæringer på børnenes sundhed, udvikling og trivsel. Og igen i år ser det ud til at der skal kæmpes et slag om nedskæringerne.

Det er i udgangspunktet rigtig godt. Men der består en stor udfordring for forældrebevægelsen: hvordan undgår vi at kampen mod nedskæringerne på børnene bliver til et rivegilde mellem udsatte grupper om de alt for knappe midler, VK-regeringen sender ud til kommunerne?

Hvis kampen skal føres videre handler det om alliancer med de ansatte og på tværs af kommunerne: dvs. et tiltrængt kommunalt oprør. Det betyder, at forældre og ansatte må rejse krav om

- flere penge fra staten,
- at kommunalbestyrelserne vedtager socialt ansvarlige budgetter, selvom det indebærer at kommunens penge er opbrugt efter x antal måneder,
- at kommunen optager lån selvom bureaukratiske regler forbyder det.

Enhedslisten har på landsplan allerede opfordret til kommunalt oprør. Med Line Barfods ord: ”Borgere, ansatte og politikere rundt omkring i landets kommuner skal nægte at medvirke til de planlagte besparelser”! Denne linje skal følges op lokalt, af Enhedslistens afdelinger. Den nuværende økonomiske fordeling er menneskeskabt og ikke en naturlov: Den kan ændres, og den skal ændres!

Men det gøres ikke kun ved at lave løbesedler og pressemeddelelser. Alle Enhedslistens medlemmer har en opgave i at holde fast i at det er en fælles kamp om flere midler og ikke en intern kamp om for få midler på bekostning af andre. De, der har børn i institutioner kan sige det når man taler med de øvrige forældre, ved forældre- og stormøder. Andre kan fremføre det overfor kolleger - også i den private sektor, overfor naboer etc.

Velfærdsbevægelsens videre udvikling er afhængig af at de lige nu adskilte bevægelser stiller sig sammen og kræver at politikerne ikke rører ved velfærden. Der er masser af andre måder at lukke hullet i statskassen – man kunne som Enhedslistens seneste finansieringsplan viser – starte med at lade de rige betale for deres egen krise.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk